

Arrest

nr. 54 446 van 17 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter/rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die loco advocaat K. MARIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 21 februari 2010 komt verzoeker, van Servische nationaliteit, België binnen.

Op 22 februari 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 30 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing.

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanees afkomstig uit Preshevë (Zuid-Servië) en bezit u het Servische staatsburgerschap. Ten tijde van het gewapende conflict in Kosovo ging u op een dag samen met uw broer hout hakken. Toen jullie een aantal personen uit het Servische leger tegenkwamen, werden jullie mishandeld. Nadien, tijdens het gewapende conflict te Preshevë, werd u nog vaak uitgescholden door personen uit het Servische leger. Vorig jaar in maart leerde u uw huidige echtgenote, M. B. (...), kennen. Jullie begonnen een relatie. Na een drietal maanden dachten jullie meer en meer aan een toekomst samen. U vertelde aan uw familie dat u een meisje had leren kennen en met haar in het huwelijk wou treden. Toen uw familie hoorde wie zij was, keurde ze de relatie af. Uw familie zou een tiental jaar geleden een conflict hebben gehad met de familie van uw echtgenote over een stuk grond. Sindsdien hebben beide families geen contact meer met elkaar en leven zij in onmin. Uw familie zei u dat u diende te vertrekken als u de relatie met M. (...) wou verder zetten. In mei 2009 overleed uw moeder. Niettegenstaande zij al veertien jaar hartpatiënte was, wees uw familie u aan als de schuldige voor haar dood. In juni 2009 belde u naar M. (...). U vroeg haar om samen met u naar Kosovo te gaan, bij uw oom. M. (...) stemde in met uw voorstel. Zij vertelde niets aan haar ouders. Uw broer A. (...) bracht jullie naar Kosovo. U vroeg hem bij zijn terugkeer de familie van M. (...) in te lichten van haar vertrek. Haar familie was razend. Sindsdien gaan familieleden van uw echtgenote regelmatig langs bij uw broer A. (...) om u te bedreigen met de dood. Op 18 juni 2009 huwden jullie op officiële wijze in Preshevë. Niemand was op de hoogte van deze gebeurtenis. Toen M. (...) zwanger werd, vertelde uw broer A. (...) dit aan haar familie. Jullie hoopten dat de zwangerschap de familie zou doen bijdraaien, wat niet het geval was. De familie bleef kwaad en dreigen er nu nog steeds mee u te doden wanneer ze u zou tegenkomen. Toen jullie vernamen dat de familie van M. (...) op de hoogte was van jullie verblijf in Kosovo, besloten jullie naar België te vertrekken. Op 20 februari 2010 verlieten u en uw echtgenote Kosovo. Op 21 februari 2010 kwam u in België aan, alwaar u de volgende dag asiel hebt aangevraagd. Na uw aankomst in België beviel uw echtgenote op 5 juli 2010 van een dochter, R. (...).”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Luidens de hoofding ervan, voert verzoeker in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/4 en 52, § 1, 7° van de vreemdelingenwet. Voorts poogt hij in zijn verzoekschrift de motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weerleggen.

Verzoeker is vooreerst van mening dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geheel ten onrechte stelt dat hij niet aantoonbaar verwikkeld te zijn in een bloedwraak. Hij verwijst hierbij naar zijn omstandige verklaringen ter gelegenheid van zijn interview op 23 april 2010 en 22 september 2010 en wijst erop dat zijn echtgenote zijn asielrelaas integraal bevestigt. Verzoeker stelt dat de verklaringen van de asielzoeker op zichzelf voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet in strijd met algemeen bekende feiten en benadrukt dat er geen enkele reden bestaat om te twijfelen aan zijn relaas, zodat hem het voordeel van de twijfel kan worden verleend. Hij voegt tevens een aantal internationale rapporten betreffende het bestaan, de statistische frequentie en de behandeling van de praktijk van bloedwraak in Albanië in bijlage bij zijn verzoekschrift en geeft aan dat deze informatie redelijkerwijze kan worden geëxtrapoleerd naar de situatie in Servië. Verzoeker is derhalve van mening dat niet kan worden betwist dat er in Servië een reëel risico bestaat op bloedwraak en dat hij, gelet op de specifieke omstandigheden en gebeurtenissen eigen aan zijn situatie, een gegronde en terechte vrees heeft om bij een terugkeer naar Servië te worden gedood.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbijgaat aan de werkelijkheid waar hij stelt dat verzoeker over voldoende bescherming door de Servische autoriteiten kan beschikken. Verzoeker verwijst hierbij opnieuw naar de door hem bij het verzoekschrift gevoegde internationale rapporten, met name naar een onderzoek gedaan in Albanië naar de effectiviteit van de bescherming en de effectiviteit van de vervolging van daders door de overheid. Verzoeker is opnieuw van mening dat deze vaststellingen kunnen worden geëxtrapoleerd naar de toestand in Servië. Hij stelt daarnaast dat tevens blijkt dat een klacht bij de politiediensten niet van aard is het gevaar van bloedwraak te remediëren, dat een klacht daarentegen waarschijnlijk tot een escalatie van het geweld leidt en dat de politiediensten niet bij machte zijn om de praktijk van bloedwraak in de kiem te smoren. Hij duidt er bovendien op te hebben aangegeven dat *“de schrik voor de gendarmerie er nog stevig inzit”* naar aanleiding van de incidenten en mishandelingen door het

Servische leger. Deze overwegingen, zo stelt hij, hebben hem er dan ook van weerhouden een klacht in te dienen. Verzoeker merkt hierbij nog op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing verwijst naar een verslag waaruit blijkt dat verzoeker klacht kan neerleggen bij de multi-etnische politie, waarvan het hoofd een etnisch Albanees is. Dienaangaande doet hij gelden dat uit voornoemd verslag niet alleen blijkt dat de Albanese vertegenwoordiging binnen de multi-etnische politie erop achteruit is gegaan, maar ook dat de rol en de betekenis van de multi-etnische politie sterk is afgenomen ten opzichte van de gendarmerie en dat er in de praktijk geen verweer mogelijk is tegen problemen met de gendarmerie. Bovendien, zo stelt hij, zijn er geen specifieke politieprogramma's of politiediensten in Servië aanwezig die zich bezighouden met de praktijk van bloedwraak. Verzoeker is dan ook van mening dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts verwijst naar één enkele zin en één enkel droog feit van voornoemd verslag en stelt dat het niet opgaat voornoemd verslag op dermate beperkte wijze aan te wenden naar eigen goeddunken.

Tot besluit stelt verzoeker dat er wel degelijk zwaarwegende gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Servië een reëel risico loopt op ernstige schade en dat de Servische overheid niet in staat is een passende bescherming te bieden.

2.2. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker de schending van artikel 52, § 1, 7° van de vreemdelingenwet niet dienstig kan invoeren, nu uit de gegevens van het dossier geenszins blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van deze bepaling -de beslissing zelf maakt melding van artikel 52/2, § 2 van de vreemdelingenwet- en verzoeker evenmin aantoont om welke andere reden het door hem aangehaalde artikel zou zijn geschonden. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen middelen aanvoert tegen de bestreden beslissing in zoverre die hem de vluchtelingenstatus weigert. De Raad ziet zelf ook geen gronden die de toekenning van deze status aan verzoeker zou kunnen verantwoorden.

2.4. Verzoeker stelt in wezen dat hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd en poogt de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Derhalve moet worden vastgesteld dat het middel vanuit het oogpunt van de materiële motivering onderzocht dient te worden.

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.6. De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

"Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie, van de subsidiaire bescherming.

U verklaarde Servië begin 2010 verlaten te hebben omdat uw familie u verstoten heeft en de familie van uw echtgenote u bedreigt met de dood omdat jullie beider families niet akkoord gaan met jullie huwelijk, daar zij in onmin leven omwille van een conflict die zij ooit hebben gehad over een stuk grond. U verklaarde expliciet behalve met uw familie en de familie van uw echtgenote, met geen andere burgers problemen gehad te hebben (gehoor CGVS p. 5). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat wat betreft deze door u aangehaalde problemen, niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het betreft hier immers problemen van louter intra-familiale (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard, waarvoor u een beroep dient te doen op de bescherming van uw autoriteiten. U hebt in dit verband geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met uw (schoon)familie geen of onvoldoende beroep kon of zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst verklaarde u - op enkele aanvaringen met Servische militairen in de nasleep van de oorlog in Kosovo en Preshevë na - nooit nog enig probleem te hebben gehad met de Servische autoriteiten

(gehoor CGVS pp. 4-5). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u steeds nagelaten heeft de bedreigingen van uw schoonfamilie aan te geven bij de politie. U deed dit niet omdat het uw schoonfamilie betrof en u steeds hoopte op beterschap (gehoor CGVS p. 5). Dit is echter geen afdoende verantwoording voor uw nalaten de politie over deze feiten in te lichten. Het is immers de taak van de autoriteiten om u, indien nodig, bescherming te bieden. Om bescherming te bieden moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van alle gegevens betreffende uw problemen. Indien de autoriteiten echter niet op de hoogte worden gesteld van de feiten, kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP). De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (A. B.(...)). Daarenboven heeft u ook niet aannemelijk gemaakt waarom u zich niet elders in Servië kon vestigen om (nieuwe) dergelijke problemen met uw (schoon)familie te ontlopen. Gevraagd waarom u zich niet elders zou kunnen vestigen, antwoordde u dat uw schoonfamilie u toch overal zou kunnen vinden (gehoor CGVS p. 5). Deze bewering is echter louter hypothetisch.

Wat betreft het feit dat u tijdens het gewapende conflict in Kosovo (d.d. 1998/1999) éénmaal werd mishandeld door personen uit het Servische leger en u tijdens het gewapende conflict in Preshevë (d.d. 2001) nog enkele malen werd beledigd door personen uit het Servische leger, dient te worden opgemerkt dat deze feiten te ver in de tijd zijn gesitueerd om nog deel uit te maken van uw actuele vrees voor vervolging. Bovendien verklaarde uzelf dat u na het gewapende conflict nooit nog enig probleem hebt gehad met uw autoriteiten (gehoor CGVS p. 5).

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit en die van uw dochter worden immers niet door mij betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.7. Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten onrechte heeft gesteld dat hij niet heeft aangetoond verwikkeld te zijn in bloedwraak, moet worden vastgesteld dat dergelijke stelling in de bestreden beslissing niet kan worden teruggevonden, noch wordt in de bestreden beslissing enige twijfel geuit omtrent verzoekers asielrelaas.

2.8. Internationale bescherming kan evenwel slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit, wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft voort uit de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet krachtens dewelke voor de toekenning van deze status is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van onder meer artikel 48/4 van diezelfde wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen.

2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen: hij verklaarde steeds te hebben nagelaten de bedreigingen door zijn schoonfamilie aan te geven bij de politie, om de reden dat het om familie ging en verzoeker hoopte op beterschap in hun onderlinge relatie (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 6, p. 5). Tijdens het gehoor gaf verzoeker wel aan bang te zijn van de gendarmerie omwille van problemen tijdens de oorlog, maar stelde hij evenzeer dat hij na de oorlog geen moeilijkheden meer kende met de

autoriteiten. Uit verzoekers eigen verklaringen leidt de Raad op het eerste gezicht af dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij zich niet zou kunnen wenden tot de politionele autoriteiten van zijn land van herkomst teneinde zich verzekerd te weten van hun bescherming. Een en ander blijkt overigens ook uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals die zijn gesteund op de informatie die zich in het administratief dossier bevindt.

2.10. Verzoeker tracht deze informatie in een ander daglicht te stellen. In eerste instantie voegt hij een aantal internationale rapporten betreffende het bestaan, de statistische frequentie en de behandeling van de praktijk van bloedwraak in Albanië in bijlage bij zijn verzoekschrift en stelt dat deze informatie redelijkerwijze kan worden geëxtrapoleerd naar de situatie in Servië. Niettegenstaande het gegeven dat de Raad van oordeel is dat deze stukken in het kader van de rechten van verdediging in de debatten kunnen worden betrokken, moet worden vastgesteld dat verzoeker zich hierbij beperkt tot een loutere bewering die hij op geen enkele wijze met concrete gegevens staft. De bedoelde rapporten over de situatie in Albanië, tonen derhalve niet aan dat verzoeker in Servië een reëel risico loopt op ernstige schade en evenmin dat hij zich niet kan beroepen op bescherming in zijn land van herkomst.

2.11. Anderzijds wijst verzoeker, zoals reeds gezegd, op het feit dat in de bestreden beslissing slechts wordt verwezen naar één enkele zin en één enkel droog feit van een verslag waaruit zou blijken dat hij klacht kan neerleggen bij de multi-etnische politie, waarvan het hoofd een etnisch Albanees is, dat het niet opgaat voornoemd verslag op dermate beperkte wijze aan te wenden naar eigen goeddunken, dat uit datzelfde verslag immers ook blijkt dat de Albanese vertegenwoordiging binnen de multi-etnische politie erop achteruit is gegaan, dat er geen specifieke politieprogramma's of politiediensten in Servië aanwezig zijn die zich bezighouden met de praktijk van bloedwraak, dat de rol en de betekenis van de multi-etnische politie sterk is achteruitgegaan ten opzichte van de gendarmerie en dat er in de praktijk geen verweer mogelijk is tegen problemen met die gendarmerie.

Zoals hiervoor reeds werd gesteld, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde, behalve tijdens het gewapend conflict in Kosovo en Preshevë, nooit nog problemen te hebben gekend met het Servische leger of de Servische autoriteiten. De angstgevoelens waarvan hij gewag maakt doen aan deze verklaring geen afbreuk en zijn geenszins van aard om aannemelijk te maken dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van zijn autoriteiten. Immers blijkt uit de landeninformatie, zoals toegevoegd aan het administratief dossier, dat hoewel de multi-etnische politie inderdaad aan belang heeft ingeboet, deze haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren blijft vervullen. Zo treedt de multi-etnische politie op in situaties van huiselijk geweld, drugs, burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten (landeninformatie, administratief dossier stuk 24, p. 33). Er kan bezwaarlijk worden betwist dat de feiten waarvan verzoeker gewag heeft gemaakt, met name de vrees voor bloedwraak, hieronder kunnen worden gekwalificeerd.

2.12. Tenslotte, waar verzoeker nog doet gelden dat de politiediensten hem geen permanente bescherming konden bieden, wijst de Raad erop, enerzijds dat, indien zij niet op de hoogte worden gebracht van eventuele feiten en risico's, de autoriteiten niet kunnen optreden en anderzijds, dat de bescherming van de autoriteiten in het land van herkomst daadwerkelijk moet zijn in de zin van het voormelde artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en dat zij in die context weliswaar de plicht hebben om burgers te beschermen, doch deze plicht geenszins een resultaatsverbintenis inhoudt. Het louter in vraag stellen van de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt en het poneren van blote beweringen wijzigen niets aan de vaststelling dat verzoeker zijn autoriteiten niet in de mogelijkheid heeft gesteld op te treden tegen zijn belagers. Verzoekers betoog is aldus geenszins van aard om aannemelijk te maken dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt aangaande de mogelijkheden tot bescherming waarop hij zich zou kunnen beroepen, niet correct zou zijn. De Raad is derhalve van oordeel dat de verwerende partij om de in de bestreden beslissing uiteengezette redenen terecht kon oordelen dat verzoeker niet aantoonde dat hij geen bescherming zou kunnen krijgen in Servië.

2.13. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is voldaan aan één van de grondvoorwaarden die moeten zijn vervuld opdat verzoeker zich zou kunnen beroepen op internationale bescherming, met name het niet voorhanden zijn van protectie in het land van herkomst. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS